

[Johan Philipsen.]

anvender vore offentlige midler på dette og specielt på skolens område til at nedbryde samfundet ved at forurene og forgifte vore sind. At det så har haft den sidevirkning, at man også uden grund forgifter tilværelsen for vor undervisningsminister, er en anden sag.

Det, der står fast, er, at det er den største enkeltbevilling hidtil i Danmark, der er tale om, og endvidere at vi — bortset fra vejproblemerne — får et smukt biologisk center samlet næsten centralt i København, et center, som efter min opfattelse kan stå for eftertidens dom.

Undervisningsministeren (Helge Larsen):

I anledning af de bemærkninger, som hr. Orla Møller gjorde om nedskæringen af projektet, jeg gerne sige, at det er rigtigt, at det projekt, som oprindeligt var udformet, er blevet begrænset ud fra en vurdering af, hvor mange der kunne beskæftiges ved undervisningen, og hvad der kunne afses til dette arbejde. Det er en beskæring, som er sket på en sådan måde, at man senere hen, hvis det skulle vise sig ønskeligt og nødvendigt, vil kunne gennemføre projektet i dets oprindelige udformning. Men jeg vil gerne understrege det, hr. Johan Philipsen nævnte, nemlig at man ved vurderingen af sådanne projekter, på det uddannelsesmæssige såvel som på andre områder, må tage i betragtning, at andre opgaver også skal løses. Det gælder ikke alene det økonomiske, men også spørgsmålet om de lærerkræfter, det personale, som skal beskæftiges ved institutionerne. På den baggrund finder jeg den foretagne begrænsning i det oprindelige projekt fuldt forsvarlig og rigtig.

Med disse bemærkninger vil jeg gerne takke udvalget for det arbejde, der er udført, og for den enstemmige tilslutning til forslaget, og jeg vil gerne understrege hr. Orla Møllers, forekommer det mig, rigtige betegnelse: den diplomatiske form, hvorunder man har fremhævet ønskeligheden af, at der i forbindelse med eventuel motorvejsføring blev taget hensyn til undervisningen.

Til allersidst til hr. Johan Philipsen den bemærkning, at det er rigtigt, at folkettinget med bevillingen til Panum-instituttet giver den største enkeltbevilling hidtil på under-

visnings- og forskningsområdet. Det er en bevilling af en størrelse, som vi ikke har kendt tidligere for et enkelt institut eller et enkelt kompleks. Det er også en bevilling, som gives for en lang periode, og på den baggrund er det måske rimeligt, at jeg fremhæver, hvad jeg sagde ved første behandling foranlediget af en bemærkning af hr. Johan Philipsen, nemlig at jeg vil finde det rigtigt, at man eventuelt gennem finansudvalget holder folkettinget løbende orienteret om, hvorledes arbejdet med virkeliggørelsen af dette projekt skrider frem, ligesom tilfældet har været med det andet store projekt, som nu nærmer sig sin afslutning, bygningen af den nye tekniske højskole på Lundtoftesletten.

Orla Møller: Jeg vil gerne give hr. Johan Philipsen mulighed for at komme op og sige til mig bagefter, at når man slår iblandt en flok hundé, hyler den, som er blevet ramt. Jeg finder det helt i sin orden, at man holder moralprædikener, bare ikke fra denne talerstol. Her kan man nemlig bruge moralprædikener til at få folk til at tænke lige akkurat det, der passer i éns kram, og det er ikke ønskeligt.

Den argumentation, at en stor flok kan få næsten alt, gælder ikke i et tilfælde som her, hvor jeg tillader mig at gøre opmærksom på nogle vanskeligheder i forbindelse med en nedskæring af et projekt. Det er ikke overbudspolitik, der er tale om i den forbindelse. Jeg henviste udtrykkelig til, at det var ansvarlige personer, universitetets folk, der havde udtalt sig om, hvilke konsekvenser det kunne få, når man foretog en sådan nedskæring.

Dernæst vil jeg sige, at prædikenen om utilfredshed og de utilfredse sind her i landet vil jeg meget gerne være med til at holde. Jeg vil også meget gerne holde den over for visse, der galer meget højt op. Den kan blot ikke bruges politisk, der er det andre ting, der skal tages hensyn til. Det vil jeg gerne sige i forbindelse med dette her.

Man kan heller ikke argumentere med, at der skal foretages en prioritering, for det skal der naturligvis hele tiden. Der er ikke én regering, som ikke er nødt til at prioritere. Man kan ikke bruge det som argument for, at det, man har foretaget, følgerig er rig-